

Ових дана је опет у жижи јавности, мала метална црква на Румији. Од њеног постављања до данас постоји одређена правилност коју смо дужни запазити. Наиме, у временском интервалу од пар мјесеци та прича се потегне, све стране се препуцавају неко вријеме, на крају све утихне без неког конкретног рјешења док се неко не сјети да је поново спомене. Досад нисам размишљао, иако сам из Бара, који је разлог што се један дио власти константно обрушава на поменуто здање, али мислим да је овај пут коначно разлог сасвим јасан, за све актере у томе. Такође, не могу са сигурношћу да тврдим, али не бих био изненађен да је сваки претходни пут мотив за причу о металној црквици био исти.

Разлог томе је, као што и сам наслов каже, збуњивање црногорске јавности, у овом случају одвраћање очију поштеног свијета у Црној Гори од могућих астрономских поскупљења струје и великих сукоба унутар владајућег ДПС-а. Стара, и превише рабљена Његошева мудрост је да “ко на брду ак и мало стоји више види но онај под брдом”. Иако је толико често коришћена, овдје је више него пригодна, зато што се центар наше проблематике налази на врху једне планине, и зато што је у овом случају искрено нападају само они који никад нису покушали да се попну на врх Румије, да погледају металну црквицу и онда дају суд о свему томе. Можда је ДПС-у толико лако да контролише Црну Гору баш из овог разлога, јер чак и кад имамо прилику да се попнемо на брдо и погледамо боље како ствари стоје, ми се задовољавамо нашим предубјеђењима, затворени у себе и само своје мисли, дубоко ушанчени и спремни да се сукобимо са било ким ко дијели наше вриједности.

За почетак, нешто о самој цркви на Румији. У Бару постоји обичај да се, на дан Свете Тројице на врх планине која надвисује град пењу припадници православне, католичке и исламске вјероисповјести и да носе по један камен. По предању на Румији је постојала камена црква коју су Турски окупатори срушили средином шеснаестог вијека (наводи се 1571. година) и у њему се даље каже да ће, ако народ буде доносио камење, црква поново са неба сићи на сам врх.

За почетак, нешто о самој цркви на Румији. У Бару постоји обичај да се, на дан Свете

Црква на Румији, или како збуњивати црногорску јавност

Пише: Стефан Ђукић
субота, 29 јануар 2011 15:34

Тројице на врх планине која надвисује град пењу припадници православне, католичке и исламске вјероисповјести и да носе по један камен. По предању на Румији је постојала камена црква коју су Турски окупатори срушили средином шеснаестог вијека (наводи се 1571. година) и у њему се даље каже да ће, ако народ буде доносио камење, црква поново са неба сићи на сам врх. Да ли је црква стварно постојала је ствар спорења и докази за то нису најсигурнији. Ипак треба имати у виду да се историја средњег вијека ових простора своди на предања и на понеки млечански или турски запис те би, водећи се овом логиком могли да кажемо да ништа није сигурно када се ради о историји Црне Горе прије Петровића и тиме би изгубили велики дио онога што сматрамо историјом овог региона данас. Да се вратим на тему. Овај обичај је јединствен зато што окупља припаднике различитих конфесија. На почетку колоне која се пење на Румије братство Андоровића носи крст који је припадао Кнезу Владимиру (Свети Јован Владимир), заштитнику града Бара. Разлог зашто је овај обичај окупљао различите конфесије је вишеструк. Јован Владимир је живио у вријеме још неподјељене хришћанске цркве што објашњава присуство католичких вјерника. Што се тиче људи исламске вјероисповјести, разлог је у томе да, ако изузмемо исламске вјернике албанске националности, велика већина црногорских муслимана има своје хришћанске коријене те поштовање лика и дјела Јована Владимира представља, на неки начин, уважавање сопствених предака и њихових увјерења без бојазни да то може да шкоди њиховом идентитету. У сваком случају, ради се о једном лијепом обичају који и даље постоји међу Баранима, упркос покушајима са стране да се то јединство разбије, зато што стално спомињање цркве на Румији може довести само до тога, до сукоба између пријатеља различитих вјероисповјести јер, упркос ономе што говоре зли језици, тог сукоба нема нити га је произвела метална црква на врху Румије. Такође бих желио истаћи да мале металне цркве на планинама нису црногорски изум, већ је идеја позајмљена из Грчке. Из неког разлога, у Грчкој оне нису произвеле никакав проблем. Можда зато што људе тамо више занима од чега живе, него да ли је на врху брда на који не залазе црква или камење.

Оно што нас интересује су свакако актуелни догађаји, па је ред осврнути се на то. Предраг Секулић, нови министар у влади Игора Лукшића, под ресором “одрживог развоја, туризма и културе” је изјавио 5. јануара ове године како његово министарство планира расписати тендер за изградњу “мултиконфесионалног објекта” на врху Румије [[1](#)]

. Шта је то мултиконфесионални објекат, остаје мистерија. У барској општини, у мјесту

Пише: Стефан Ђукић
субота, 29 јануар 2011 15:34

Сутоморе постоје двоолтарне цркве, али ако имамо у виду да у овом обичају учествују и муслимани (као што сам горе навео) онда није баш јасно какав би био тај објекат јер у свијету не постоји ништа слично. Природно, надбискуп барски Зеф Гаши као и Главни имам Х.Мујдин еф.Милаими нису озбиљније коментарисали Секулићеву изјаву и идеја о мултиконфесионалном објекту је нестала, што можемо видјети и у интервјуу који је Секулић дао Побједи 15 дана касније

[\[2\]](#)

. Једини који се о поменутој идеји огласио је шеф непризнате ЦПЦ Миrash Дедеић, али његова ријеч очито није узета за озбиљно. Ипак, није све остало на томе. Митрополит црногорско-приморски Амфилохије је током паљења бадњака на то одговорио да “ко сруши цркву, Бог срушио њега и његово потомство”

[\[3\]](#)

. Од те изјаве крећу узајамне оптужбе, прозивке и говор мржње који се протеже током читавог мјесеца јануара. Говор мржње је, као и много пута досад, повео предсједник црногорске скупштине Ранко Кривокапић. Ко је све учествовао у томе из прорезимских медија можете прочитати на сајту ИН4С-а

[\[4\]](#)

Губити вријеме на разноразне оптужбе није оно чиме сам се намјеравао бавити, већ бих потражио шта се крије у позадини свега овога. При крају прошле године, а одмах након што је Црна Гора добила статус кандидата ЕУ и након Ђукановићевог силаска са власти ухапшено је десет високих функционера и бизнисмена из Будве, међу којима су брат Светозара Маровића, као и градоначелник Рајко Куљача. С обзиром на свој утицај и моћ, није све то лако прошло, већ су Будву око новогодишњих дана потресали протести присталица ДПС-а који су били лојални Куљачи и Маровићу. У сваком случају, Лукшића су на радном мјесту првих дана затекли велики проблеми, које сам сигурно није проузроковао, јер је очигледна веза са статусом кандидата ЕУ и овим хапшењима, што нам може рећи да су наручена из Европе у виду пакета мјера обрачуна са корупцијом коју власт Црне Горе мора извршити. Други проблем који се скрива од жиже јавности је најављено поскупљење цијена струје која је и сада највиша међу земљама региона. Наиме да би дошло до полуприватизације коју треба да изврши италијански дистрибутер

електричне енергије А2 црногорска електропривреда мора да изврши низ обавеза а међу њима је подизање прихода за читавих 63 одсто, односно за 150 милиона евра. С обзиром на то да у Црној Гори повлашћене цијене струје имају само Комбинат Алуминијума Подгорица и Нишићка Жељезара које су у власништву страних компанија, и који су тај повлашћени статус извојевали уговорима са државом на више година, читав профит треба да се обави преко леђа обичних потрошача. Тако, осим тога што већ плаћамо струју која је изнад платежне моћи већег дијела становништва и што плаћамо струју за Дерипаскино пословање КАП-ом и Жељезару која није остварила добитак још од СФР Југославије и чији радници нису примили плату ко зна од кад, ћемо морати да се суочимо са поскупљењем од неких 80%. Тиме ће цијена струје у Црној Гори премашити цијене свих земаља у региону као и неких земаља Европске Уније да би се оправдали стари договори Ђукановића и Берлусконија.

Премијер Лукшић се тако нашао у незгодној позицији већ у првим данима свог мандата, имао је велики унутарстраначки сукоб као и изузетно непопуларан потез пред собом. У тако небраном грожђу, посегнуо је за рјешењем које тако добро функционише у Црној Гори, за проблемом цркве на Румији. Све што је било потребно је да Предраг Секулић, човјек који није нимало наиван нити неспособан, да једну кратку изјаву о мултиконфесионалности и бесправној градњи, да би циркус могао да почне.

Премијер Лукшић се тако нашао у незгодној позицији већ у првим данима свог мандата, имао је велики унутарстраначки сукоб као и изузетно непопуларан потез пред собом. У тако небраном грожђу, посегнуо је за рјешењем које тако добро функционише у Црној Гори, за проблемом цркве на Румији. Све што је било потребно је да Предраг Секулић, човјек који није нимало наиван нити неспособан, да једну кратку изјаву о мултиконфесионалности и бесправној градњи, да би циркус могао да почне. Мултиконфесионални објекти, као што сам прије напоменуо, није никакво рјешење, јер не постоје заинтересовани, нити има сукоба у Бару, а што се тиче бесправне градње, у Црној Гори постоје читава насеља која су бесправно изграђена, загушена мјеста која су у плановима требали да постану путеви, паркинзи или пословне зграде тако да је помало сумњиво да је проблем једна мала црква на надморској висини од преко 1500 метара, гдје нико не живи, нити постоји било какав урбанистички план. Ипак, удицу су сви загризли, препуцавање траје а ДПС лагано рјешава своје проблеме у позадини. Ово нам говори да су створили атмосферу у којој више не морају ни да се труде да би нам замазали

Црква на Румији, или како збунивати црногорску јавност

Пише: Стефан Ђукић
субота, 29 јануар 2011 15:34

[Click here to read the full article on the website of the author.](#)